

Отъ разгледването на тази таблица се вижда, че относителното количество на овцетѣ достига най-голямъ брой въ окръжитѣ Бургаский и Сливенский — 3 и повече глави на всѣки жителъ, а най-малкъ — въ Разградский — 1158 глави на 1000 челоуѣка. Въ окръжитѣ: Трънскый, Вратчанскый, Варненскый Свищовскый, Ловченскый, Плевенскый, Ломскый, Кюстендилскый, Ст.-Загорскый, Хасковскый и Софийскый, относителното количество на овцетѣ е по-голямо отъ това срѣдното за България, а въ останалитѣ 8 — по-малко. Последнитѣ окръжи се нарѣждатъ по голъмината на относителното количество овце, така: Видинскый, Пловдивскый, Т.-Пазарджикскый, Търновскый, Севлиевоскый, Силистренскый, Русенскый и Шуменскый. Въ Южна България, принадлежащото се число овце на 1000 жители достига 2263 глави, а въ Сѣверна — 1993, т. е. 270 глави по-малко. Разгледано отношението на овцетѣ къмъ населението по околии, се забѣлзва, че най-голямъ е относителния брой на овцетѣ въ околитѣ Балчикска — 5.5 глави на всѣки жителъ и Къзълъ Агачка — 4 глави на човѣкъ, а най-малкъ — въ Пловдивска — 627 глави на 1000 жители. Съ повече отъ 3, а по-малко отъ 4 овце на единъ жителъ сж околитѣ: Ямболска, Карнобатска, Брѣзничка, Бургаска, Добричка, Орѣховска, Ново-Загорска, Сейменска, Каваклийска, Царибродска, Искърска, Овчехлъмска и Тетевенска; мѣжду 2 и 3 — околитѣ: Босилградска, Харманлийска, Сърневогорска, Айтоска, Ломска, Никополска, Бѣлослатинска, Анхиолска, Свищовска, Паскалевска, Фердинандовска, Плевенска, Ново-Селска Соф., Бѣлоградска, Трѣвненска, Вратчанска, Радомирска, Провадийска, Ловченска, Троянска, Панагюрска, Трънска, Самоковска, Кулска, Сливенска, Дуничка и Рупчоска, а съ по-малко отъ 2 овце на човѣкъ — останалитѣ 42 околии. Въ петъ отъ последнитѣ околии, относителното количество на овцетѣ е по-малко отъ 1000; тѣ сж слѣдующитѣ: Кеманларска (967⁰⁰/₁₀₀), Шуменска (953), Валбунарска (931), Копушка (654) и Пловдивска (627). Отъ казаното до тукъ се вижда, че развъжданието на овцетѣ въ Княжеството става въ най-значителенъ размѣръ въ три района, а именно: источната половина на Южна България (долината на р. Тунджа и Карасарлийската равнина); Добруджанската равнина (околитѣ Балчикска и Добричка), и Граховската възвишенность и Драгоманската сѣдловина (Царибродска, Брѣзничка, Искърска и отчасти Трънска околии). Второ мѣсто по овцевъдството държи Крайдунавската равнина, мѣжду рѣкитѣ Огоста и Янтра, а последно — Делиорманската възвишенность, Тузлука, сѣвернитѣ склонове на Централнитѣ и Источни Балкани и най-западната часть на Южна България.

По-нагледно понятие, за какъ се раздѣля Княжеството относително развъжданието на овцетѣ, ще ни даде приложената тукъ Картограмма подъ № 10, съставена на основание относителнитѣ броеве на овцетѣ въ околитѣ, като тия последнитѣ сж раздѣлени на петъ категории:

1-ва категория околии съ по-малко отъ 1500 глави овце на 1000 жители;

2-а категория — отъ 1500—2000 глави овце на 1000 жители;

3-а " " 2000—2500 " " " " "

4-а " " 2500—3000 " " " " "

5-а " " 3000 нагорѣ.